De Heraut

van de

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 28 Juni 1881 (*Staatsblad* N°. 124).

Dit blad, wordt geregeld des *Vrijdags* aan de geabonneerden verzonden.
Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van dit blad betreft, te adresseeren aan de **REDACTIE.** Abonnementen en Advertentiën aan den Uitgever **J. A. WORMSER; Bureau N. Z. Voorburgwal 44, te Amsterdam.**
Inzendingen die later dan *Donderdag* 's namiddags te 12 uren worden ontvangen kunnen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen

Zondag 14 Juli 1895. N°. 916.

Abonnementsprijs: *franco* **aan huis, per drie maanden f 1.20. Afzonderlijke nummers aan het Bureel 10 Cent.**
Abonnementen worden aangenomen door alle Boekhandelaren, Postdirecteuren enz. en aan het Bureel te Amsterdam.
Advertentiën: van 1 tot 6 regels 90 Cent; voor elken regel meer 15 Cent.
Aanvragen en vermelding van liefdegaven en Verslagen van Vereenigingen **10 Ct. p. regel.**

„Tracht naar herbergzaamheid."

Tracht naar herbergzaamheid. Rom. 12:13.

In zijn trouwe Vaderzorge, die over heel ons menschelijk leven gaat, heeft God de Heere het niet beneden zijn Goddelijke majesteit geacht, om zich in zijn heilig Woord ook over *de herbergzaamheid* uit te spreken.

Voor Gods kind gaat niets buiten heilige ordinantien om, en wie God vreest, zal zich ook op het stuk der herbergzaamheid niet door lust en gril, maar door die ordinantiën zijns Gods laten leiden.

Toch zij aanstonds opgemerkt, dat de plicht, de heilige plicht der herbergzaamheid thans minder van ons vergt dan in de dagen der patriarchen en apostelen.

In de dagen der patriarchen, toen de geroepenen des Heeren nog in tabernakelen of tenten omtogen, eischte de heilige plicht der herbergzaamheid, dat men *een ieder*, die bij het vallen van den avond langs zijn tente kwam, binnenriep, verkwikte en herbergde.

Dit moest zoo en kon toen niet anders, omdat men den mensch die naar Gods beeld geschapen is, niet als ware hij een dier buiten mag laten vernachten.

Zonder dien heiligen plicht der herbergzaamheid zou in die dagen de reiziger van dorst bezweken of des nachts een prooi van het wild gedierte zijn geworden.

Zulk een aan een ieder verschuldigde gastvrijheid was toen onmisbaar, om het verkeer onder menschen en de menschelijke samenleving in stand te houden.

Jehova zelf heeft in de verschijning bij Mamré dezen duren plicht in Abrahams tente geheiligd, en toen Eliphaz aan Job een der schrikkelijkste zonden poogde te verwijten, waarom Gods wrake over hem was gekomen, beschuldigde hij hem niet het minst hierin, dat Job allicht den armen, moeden reiziger had afgewezen, om alleen den aanzienlijken man in zijn tente te ontvangen.

En toen 's Heeren volk zich in Kanaan gevestigd had, kwamen er wel voor tenten van doek en van vellen, huizen van steen en hout, maar de plicht der herbergzaamheid bleef dezelfde.

Zelfs nog in de dagen, toen Jezus op aarde omwandelde, gingen zijn twaalf discipelen heel het land door, en namen ze bij hun gcheel onbekende personen hun intrek.

Ja, zoo ver gaat onze Heiland, dat hij in zijn aangrijpende rede over het laatste oordeel, het *niet* herbergzaam zijn zelfs als grond van veroordeeling op den voorgrond plaatst, zeggende: »Ik ben hongerig geweest, en dorstig en een vreemdeling, en gij hebt mij niet geherbergd, mij niet te eten en niet te drinken gegeven."

En zoo was het gansch natuurlijk, dat ook de apostelen des Heeren herhaaldelijk dien plicht der herbergzaamheid aan de verlosten des Heeren op het hart bonden.

Paulus, toen hij aan die van Rome schreef: »Tracht naar herbergzaamheid", en straks aan de Hebreën: »Vergeet de herbergzaamheid niet".

En evenzoo Petrus, toen hij, merkende hoe de herbergzaamheid aan sommigen tot een last begon te worden, zoo met nadruk verordende: »Zijt herbergzaam jegens elkander, *zonder murmureeren*".

Ook van dezen heiligen plicht nu eischt Gods Woord, dat ge u kwijten zult *om 's Heeren wil.*

»Zooveel gij dit aan een mijner minste broederen gedaan hebt, sprak uw Heiland, *zooveel hebt gij dit aan mij gedaan.*"

De wereld durft zeggen: »Ongenoode gasten zet men buiten de deur", maar in Gods Woord wordt het u zelfs tot zonde aangerekend, indien ge ja, den vreemdeling dan wel voorthelpt, maar het doet met wrevel in uw hart, al murmureerende.

Niet alleen uw vrienden en bekenden, die u wedervergelding kunnen doen, maar de geringen en behoeftigen wil Jezus dat ge aan uw tafel zult noodigen.

Gastvrijheid moet bewezen, niet omdat het gezelschap van den vreemde u genoegen schenkt, noch ook omdat hij u straks op zijn beurt zal ontvangen, maar omdat de mensch die naar Gods beeld geschapen is, niet aan zijn lot mag worden overgelaten, en de broeder in Christus niet mag verontachtzaamd.

Nog komt dit zoo in afgelegen streken voor, in dorpen waar geen herberg is. Nog geldt deze plicht in vollen zin, in die nieuw bebouwde streken van Amerika, waar men van hoeve op hoeve reist. In onze Oost-Indiën heeft de eenige Europeaan die in een dessah woont, zijn huis voor elken blanke die doortrekt open te zetten. En zelfs in sommige onzer dorpen komt het nog herhaaldelijk voor, dat men althans een plek der ruste in den hooiberg aan den doortrekkenden marskramer niet durft weigeren.

Toch werkt in dit alles slechts de flauwe afschaduwing na van wat de heilige plicht der herbergzaamheid eenmaal geweest is.

Het leven en het saamleven der menschen is zoo heel anders geworden, en daarmeê ook de verplichting die de herbergzaamheid ons oplegt.

Vooral in tweeerlei opzicht spreekt die verandering sterk.

Ten eerste hierin, dat er thans allerwegen goede gelegenheid om te vernachten is voor eigen geld, en dan natuurlijk moogt ge anderen, die u vreemd zijn, niet tot last wezen. Of ook, als er wel gelegenheid is, maar het geld ontbreekt, kan op aller kosten door de gemeente, of privatelijk door Christelijke liefdadigheid, in wat ontbreekt, voorzien worden.

Maar wat bovenal zoo afdoende verandering teweegbracht, is het opkomen van het geslacht der vagebonden en landloopers, veelal op dietstal zinnende rondtrekkers, die de gastvrijheid slechts misbruiken zouden om te loeren op misdrijf.

Zij vooral zijn het, die de gastvrijheid ontheiligd, en haar alouden bloei onmogelijk hebben gemaakt.

Vandaar de nieuwe vorm, dien de gastvrijheid allengs aannam, door het verschaffen van een onderkomen aan wie rondzwerft, en door het stichten van allerlei huizen, waar de vreemdeling geherbergd wordt.

Gastvrijheid in den alouden zin bestaat nu alleen onder aanverwanten, vrienden en bekenden, en, mits ze brieven van aanbeveling hebben, onder broeders in Christus.

Toch heeft daarom het apostolische vermaan, dat ge trachten zult naar herbergzaamheid, ook in onze dagen nog allerminst zijn kracht verloren.

Of kent niet een ieder in zijn kring die tweeerlei soort gezinnen wel, waarvan de ééne zich opsluiten in zich zelf, en de andere als gastvrij en gaarne herbergende bekend staan?

Eenerzijds een huisvader en huismoeder, die zich nimmer bekreunen om wie onbehuisd en hulpeloos is, en anderzijds mannen en vrouwen, die op het voorthelpen van verlatenen en omdwalenden bedacht zijn.

Hier een gezin waar een Christenbroeder, die geen weg weet, nooit tevergeefs zal aankloppen, en daartegenover een gezin, waarin men geen verdere zorge kent dan voor zich en de zijnen.

En zoo ook, van den éénen kant gezinnen, waar een gastvrije toon u verwelkomt, en daartegenover gezinnen, die zich opsluiten in zichzelf, en niet talen naar wat zich buiten dien engen kring beweegt.

Gul en vriendelijk de één, stroef en bijna afstootend de ander.

Aan de ééne zijde een zelfgenoegzaamheid, die u koud en onhartelijk aandoet, soms u de reuke der zelfzucht tegenademt, en daartegenover een innemende, een tegemoetkomende, een uitlokkende omgang, die u het hart verwarmt door de warmte van hart, die naar u uitgaat.

Tusschen die twee nu ligt al het breed verschil, of de geest der herbergzaamheid vaardig over ons is, of wel dat we met deze heilige ordinantie onzes Gods niet rekenen.

Zeker, de rechten van het eigen huislijk leven gaan voor.

Er is eerst het huwelijk, het gezin, de man, de vrouw, de kinderen, de dienstbode. Dat is het uitgangspunt. Er moet eerst *een gezin* zijn, om aan wie buiten staat, *in dat gezin* een gul en gastvrij onderkomen te kunnen aanbieden.

Er is orde ook in de ordinantiën Gods, en naar die orde komt eerst het eigen huisgezin, en daarna in dat gezin pas de vreemdeling.

En bitter is het vaak in de uitkomst geboet, als men altoos vreemden over den vloer had, en altoos met anderen zich afgaf, en ten leste buiten vreemden niet meer kon, en zonder vreemden geen gesprek had, en inmiddels eigen huis en eigen kroost verwaarloosde.

Een gezinsleven, dat een rijk saamleven in eigen boezem wist te ontwikkelen, is voor de vorming van hart en karakter onmisbaar. Alleen in zulke gezinnen bloeit het Christelijk geloof en de Christelijke liefde teederlijk. Ja, alleen in zulk een gezin gevoelt ook de vreemdeling zich waarlijk gelukkig.

Alleen maar dit bloeien van het levensgeluk in eigen huis mag niet ontaarden in een ongeschiktheid voor het gemeen verkeer, in een koel en koud worden voor wat buitenshuis omgaat, in een zich terugtrekken uit de samenleving en in een maken van het leven tot kleine eilandjes, zonder een brug die ze verbindt.

Waar het zoo wordt sluipt de geest der enghartigheid in, die al wat van eigen huis en haard is overschat, die met wrevel en wangunst anderer doen en laten bespiedt, en bitsheid die afstoot meer dan gulheid die uitlokt en aantrekt tot regel des levens stelt.

Vooral onder Christenen is zoo booze geest met heiligen ernst uit te bannen.

Die afsluitende, afstootende en zelfgenoegzame geest is van den geest der herbergzaamheid vlak het tegendeel, en vloekt tegen Gods heilige ordinantie.

De zonde scheidt en sluit het hart toe, maar de Geest des Heeren zet het hart wijd open, en doet den warmen gloed der saambindende, der *broederlijke* liefde van u uitgaan.

Is er in Mij geen kracht om uit te redden?

Jes. 50:2.

I.

Als bergen zorgen om ons henen
Verrijzen, en het harte kwijnt;
Ons oog benevelt is van 't weenen,
En reddeloos ons bulkje schijnt;
Geen menschelijke troost kan baten,
In onzer ziele worsteling,
— Daarin, zoo 't schijnt, alleen gelaten —
Te midden onzer levenskring;

II.

Komt plots de Geest der heil'ge bladen
De hope opraak'len uit heur asch,
Stort kracht ons in, wil uit genade
Weer heelen, wat gebroken was;
»Is Mij de reddingskracht ontzonken";
— Zoo fluistert Hij tot onze ziel —
»Heeft Mijne trouw niet uitgeblonken,
»Als die van menschen u ontviel?"

III.

»Houd moed! Ik zal u nooit begeven!
»Vertwijfel op uw reispad nooit:
»Ik leid u door dit moeilijk leven;
»Al wat Ik aanraak, dat voltooit.
»Uw Heiland droeg eens in zijn leden
»Uw zonden, op het schand'lijk hout;
»Dies werkt ten goede u alles mede,
»*Wat* u het levenslot ontvouwt!"

IV.

»'k Heb voor *mijn* reek'ning u genomen,
»Eer gij het licht des levens zaagt,
»En doe u 't doodsgevaar ontkomen,
»Dewijl uw hart mijn stempel draagt!" —
O, hoe werkt zulk een woord verkwikkend
Op het geprangde kind van God!
't Juicht, dankende ten hemel blikkend:
»'k Geef, Vader, in uw hand mijn lot!"

V.

Laat, Heiland! nimmer ons in 't leven,
In allerhande zorg en smart,
Het kinderlijk geloof begeven
Aan uw ontfermend vaderhart!
Leer ons alleen op U vertrouwen,
Die, op het kinderlijk gebed,
Uw Liefde en Wijsheid doet aanschouwen;
Verrassend en volkomen redt.

VI.

Vertroost ons, Heil'ge Geest, gedurig,
Giet olie staag in onze lamp,
Gord onze lenden, maak ons vurig
In den door U bekroonden kamp!
Dan zullen we in onze aardsche nooden
't Oog des Geloofs naar boven slaan,
En, achter »De Eerst'ling uit de dooden"
Verwinnende ten hemel gaan!

VII.

Hoe licht vergeten wij uw daden,
En steunen weer op eigen kracht,
O Heer, wanneer we *opnieuw* beladen,
Doorworst'len onzen lijdensnacht:
d' Erinn'ring van uw vadertrouwe
Wordt spoedig meest uit 't brein gewischt,
Als onze ziel slechts kort »t'aanschouwen"
Van uw vertroostend aanzicht mist.

VIII.

Vergeef Gij ons 't wanhopig klagen
Van ons ondankbaar, moed'loos hart,
Laat nimmer ons naar »'t *waarom*" vragen;
Doch naar »'t *waartoe*" van onze smart!
Opdat wij, wen ons rampen drukken,
Er vruchten der gerechtigheid,
Aan uwen Levensboom, van plukken,
Ter vorming voor uw heerlijkheid.

J. M. Engel.

Voor Kootwijks Scholen.

Ingekomen bij Ds. Houtzagers: Van »L. Blok te Charlois *f* 1; van P. Koopmans te Putten *f* 10; van B. Gebhard te Maartensdijk *f* 1 en van eene zuster te Hilversum voor Kootwijk *f* 2.50.

Officieele Berichten.

Met verkorting uit het Kerkblad van 5 Juli 1895.

Kort verslag der Vergadering van Deputaten tot de Zending onder Heidenen en Mohammedanen, op 25 en 26 Juni 1895 te Utrecht.

Wegens de afwezigheid des voorzitters, om redenen van gezondheid, wordt de vergadering gepresideerd door den assessor, Ds. Lion Cachet. Afwezig zijn met kennisgeving, de BB. De Gaay Fortman, Hessels, Bouma en de voorzitter. Aangaande de afwezigheid van br. Seegers is geen bericht ingekomen.

Na opening door den waarnemenden voorzitter en vaststelling der notulen van de vergadering op 29 Maart, worden mededeelingen gedaan over een ingetrokken aanvankelijke aanbieding tot den dienst der Zending.

Vervolgens wordt, na eenige bespreking over de Statuten der Nederlandsche Gereformeerde Zendingvereeniging, de vraag behandeld, hoe met legaten ten dienste onzer Zending moet gedaan worden? De formule, die in dezen wordt aanbevolen, luidt: »*Aan de Nederlandsche Gereformeerde Zendingvereeniging, gevestigd te Amsterdam, ten behoeve der Zending van de Gereformeerde kerken in Nederland.*" Het gebruik van deze formule zal aan de geinteresseerden worden aanbevolen; dewijl een vraag in dezen was ingekomen van iemand, die gezind was, aan onze Zending te legateeren.

Vervolgens wordt gerapporteerd door de Commissie, die onderzoek zou doen naar de aanbieding door een broeder in Noord-Brabant van een zeer belangrijk bedrag, ten dienste der Zending. Deze Commissie wordt, na gehoord rapport, gecontinueerd, na de noodige aanwijzigingen in zake de conditioneele aanvaarding dezer *f* 70,000 à *f* 80,000 te hebben ontvangen; en nadat zij gereed is, zal het moderamen de zaak, volgens de bepalingen der vergadering, moeten beeindigen.

In zake een uitnoodiging tot medewerking in den bond voor »Nederlandsche Zendingsconferentiën", wordt aan een der scribae opgedragen, te melden, waarom aan deze uitnoodiging geen gevolg gegeven kan worden.

De »London Missionary Society" heeft verzocht een of meer afgevaardigden te zenden als vertegenwoordigers van de Zending onzer kerken op den honderdjarigen gedenkdag van het bestaan dezer Zendingvereeniging. Tot zoodanige afvaardiging wordt besloten en afgevaardigd Ds. Lion Cachet, Ds. Feringa en de Zendingdirector; secund. Ds. Van der Valk.

Vervolgens wordt verslag gegeven van de bijwoning der Jaarvergadering van »de Nederlandsche Zendingvereeniging".

Nu worden twee brieven van Zendeling Adriaanse gelezen en het antwoord daarop. Een en ander wordt met ernstige belangstelling overwogen, en geeft aanleiding tot verschillende vragen en opmerkingen. Zijn mededeelingen toonen, hoe schreiend de nood is; hoe vreeselijk, door het gebrek aan bearbeiding, des Heeren Naam onteerd wordt, in deze zoo duistere streken; en hoe zeer groot dus de behoefte aan arbeiders is.

Vervolgens komen de brieven, van Zendeling Zuidema ontvangen, in behandeling, die belangrijke mededeeling bevatten over de Keucheniüs-Stichting, en waaronder de laatste brief melding maakt van ongesteldheid van dezen broeder, wat natuurlijk met deelneming wordt vernomen.

Het antwoord ook hierop wordt, na bespreking, goedgekeurd.

Een tweetal, zeer kort na elkander afgezonden, brieven van br. Horstman uit Moearatoewa Tegal, worden gelezen bij den aanvang der vergadering van 26 Juni, en tevens het antwoord op deze brieven, die over zijn aankomst te Moearatoewa, zijn onderzoek naar zijn woning te Pekalongan, zijn verlangen naar zijn kinderen, den lateren terugkeer van zijn kleinste dochtertje, en eenige kleinere regelingen handelen.

De berichten van Br. Scheurer worden gelezen, houdende mededeelingen over zijn vertrek naar en vestiging te Solo; zijn officieele bezoeken aldaar; zijn ervaringen in den laatsten tijd; zijn begeerten, bezwaren, en verwachtingen; en de gedragslijn, die hij zich heeft voorgesteld vooreerst te volgen ten aanzien van de voorbereiding eener Medische Zending, de wijze, waarop hij zijn taalstudien te Solo voortzet, en de noodige financieele mededeelingen, die ernstig worden overwogen en besproken, benevens de beantwoording daarvan.

In aansluiting hieraan wordt een, door onvoorziene hindernissen eerst later ingekomen, schrijven van br. Scheurer met beantwoording van gestelde vragen gelezen, en besproken; alsmede een pas ontvangen schrijven, en ook een concept-antwoord hierop vastgesteld. Tot vreugde van deputaten wordt hierin ook gewaagd van zijn vorderingen in de taal, en verder van de in de vorige brieven genoemde zaken.

De laatst ontvangen brief van br. Bolwijn wordt gelezen, en (na het geven van de noodige aanwijzingen door de vergadering) ter beantwoording in handen van het moderamen gesteld.

In zake het lange stilzwijgen van dezen broeder, geeft dit schrijven eenige verklaring, en blijkt ook eenige, hoewel kleine, vertraging aan de niet toezending van een ingewacht stuk door deputaten toe te schrijven. Overigens is de brief nog steeds geen afdoende beantwoording. Nadere inlichtingen zullen gevraagd worden.

Een staande de vergadering ingekomen schrijven van br. Zuidema wordt tot nader informatie aangehouden.

Ook wordt nog gelezen een brief van br. Adriaanse, met mededeelingen over zijn ervaringen en verrichtingen, waarin hij klaagt over het groot gebrek aan arbeiders, en mededeelt hoe hij met zijn »helpers" arbeidt, en hoe hij met de inlanders verkeert; tevens over de inneming van het Heilsleger en hun betrekking tot Sadrach, en verscheidene andere belangrijke mededeelingen. Hierover wordt alweder veel besproken en toegelicht, en herinnerd aan de nog steeds aanhangige, en preferente, aanvrage voor Soerakarta. De beantwoording wordt aan 't moderamen opgedragen.

Aan de orde komt nu het verslag van br. Pos, waarvan de gewichtige mededeelingen en vragen ernstig besproken en zorgvuldig beantwoord worden.

De voorbereiding van het rapport voor de Generale Synode wordt aan het moderamen opgedragen; en vervolgens een regeling besproken voor de vergaderingen.

Nog wordt behandeld een schrijven betreffende iemand, die roeping gevoelt, om Zendeling te worden, van Ds. Wijminga. De beantwoording wordt opgedragen aan het moderamen.

Na eenige meer ondergeschikte besprekingen, wordt de laatste der vier zittingen gesloten met gebed door Ds. Noordewier.

Namens Deputaten.
J. H. Feringa, *Scribae.*

's Gravenhage, 26 Juni 1895.

Met verkorting uit het Kerkblad van 12 Juli 1895.

THEOLOGISCHE SCHOOL.

In tegenwoordigheid der Curatoren D. D. J. Bavinck en W. Doorn werden van den 1—4 Juli de Overgangs-examens aan de Theol. School afgenomen met den navolgenden uitslag:

Van de Ie werden tot de IIe Klasse bevorderd: M. J. van Basten, J. F. Colenbrander en J. Vreugdenhil. — Afgewezen werd één.

Tot de IIIe Klasse: P. G. Hommes, M. M. Horjus (na welslagen voor het herex. in één vak) H. Keuning, D. B. van der Meulen, W. Oosterheert, C. Pistorius, D. C. Smits Cz., A. Taal, J. Taal (na herex. in één vak) en E. Woudstra (na herex. in één vak.) Vier kweekelingen gingen niet over.

In de IVe Klasse werden geplaatst: G. Bax, A. J. de Boer, M. H. J. Bosch, C. van Gelderen, T. Gerbet, J. Gunnink Jz., D. Hoek Ms., H. W. Laman, R. Middelveld, J. L. Schouten, G. Staal, J. Tangama, A. v. d. Vegt, G. H. A. v. d. Vegte en W. A. Willemse (na herex. in 1 vak). — Vier Litteratoren dezer klasse zijn niet overgegaan.

Tot de Ve Klasse werden bevorderd: J. Bosch Jz. (na herex. in één vak) W. T. van Dam, F. W. Geerds, H. Hangelbroek, H. Heida (de laatste drie na herex. in één vak) R. K. M. Hummelen, S. Idema, J. Jansen en G. de Jonge (de drie laatste na herex. in één vak), H. Terpstra en H. K. Wiertsema.

De Curatorenvergadering

ving Maandag-nam. ten 4 ure aan. De Curator Ds. T. Bos, voorzitter der vergadering van 1894, opende deze vergadering door het lezen van een gedeelte uit Efeze 4, een hartelijk welkomstwoord, waarin ZEw. op de weldaden des Heeren wees en gebed.

Als Curatoren namen zitting:

Ds. T. Bos	voor de Prov.	Groningen;
Ds. J. Hania	» »	Friesland;
Ds. A. M. Donner	» »	Drente;
Ds. J. Bavinck	» »	Overijsel;
Ds. W. J. de Haas	» »	Gelderland;
Ds. L. Neijens	» »	N.-Holland;
Ds. W. van Doorn	» »	Z.-Holland;
Ds. Dr. G. van Goor	» »	Utrecht;
Ds. J. A. Goedbloed	» »	N.-Brabant;
Ds. A. Littooy	» »	Zeeland;

Tot leden van het moderamen werden gekozen: Ds. W. Doorn, Praeses; Ds. J. Bavinck, Assessor; Ds. L. Neijens, Secretaris; Ds. W. J. de Haas, Sec. Secr.

Na de voorloopige werkzaamheden begon het examen met de Litterarische adspiranten.

Woensdagnamiddag eindigde dit onderzoek en werd het htt. diploma toegekend aan de heeren:

N. Duursema, J. D. Heersink, G. A. Kuijper, B. W. ter Meulen, C. Onssoren, J. E. Reijenga, A. P. Stufkens, J. Sijbesma, J. Sybrandi, A. Veenkamp, G. Veltenaar, W. J. L. Verhoeven, S. J. Vogelaar en G. Wisse. — Zeven examinandi werden afgewezen.

(Wordt vervolgd).
C. Mulder.
Secr. v. h. Doc. Coll.

A. 10—7—'95.

Buitenland.

Engeland. Uit de »General Assembly" der Vrije Schotsche kerk.

Alschoon nog geen officieel verslag van de handelingen van de »Algemeene vergadering" van de vrije kerk van Schotland ter onzer beschikking staat, zoo kunnen we toch het een en ander daaromtrent mededeelen.

Een voornaam punt op het agendum was de vereeniging van de Vrije Schotsche kerk met de Presbyteriaansche kerk. Reeds jaren geleden was dit punt besproken, doch men kwam tot geen resultaat. Nu heeft men een resolutie aangenomen, waarbij werd uitgesproken, dat, hoewel moest erkend worden dat stappen, om tot ineensmelting van beide kerken te geraken, op dit oogenblik ontijdig zouden zijn, het toch van groot belang was, om de banden, die beide kerken vereenigen, nauwer toe te halen, terwijl werd aanbevolen, om voort-